РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У 10913/16
Дана 15.11.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јоната и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ...број ..., чији је пуномоћник Бојан Добријевић, адвокат из Београда Николе Спасића број 3/2 локал број 1, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија Републике Србије Сектор за другостепени порески царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, ради поништаја решења туженог број 300-47-04-00371/2016-И1000 од 24.06.2016. године, у предмету пореза, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.11.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Звездара, број 47-00056/2012-0022-053 од 23.02.2016. године. Наведеним ожалбеним решењем тужиоцу је, у другом поновном поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност, у циљу отклањања неправилности утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 668.507,27 динара за период од 01.01.2012. до 31.01.2012. године и камата у износу од 5.554,55 динара обрачуната закључно са 27.02.2012. године и наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате, на рачун јавних прихода на начин и у роковима ближе одређеним диспозитивомо ожалбеног решења, стим да је рок за извршење 15 дана од дана пријема решења, а жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 29.07.2016. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да су и првостепени и

другостепени управни орган игнорисали кључне чињенице које имају својство одлучних чињеница за правилну примену одредаба Закона о порезу на додату вредност, истичући да тужилац, као један од три инвеститора, ни једном својом радњом, а с обзиром на неспорне чињенице, није био дужан да као физичко лице изврши обрачун ПДВ-а, јер за такву обавезу никада нису постојали законски разлози. Указује да је неспорно да је тужилац један од три инвеститора који су вршили изградњу и финансирање објекта у улици ..., али је нетачно да је тужилац вршио изградњу делова објекта без накнаде трећем инвеститору и да је тиме настао промет добара који подлеже обавези обрачунавања и плаћања ПДВ-а, а у складу са чланом 4. став 4. тачка 2. Закона о ПДВ-у. Напомиње да је са суинвеститорима Б.Б. и В.В. дана 13.10.2008. године закључио Уговор о регулисању међусобних правно-финансијских односа који је оверен пред тадашњим Трећим општинским судом у Београду под I Ов.1 број ..., којим су конкретизоване обавезе страна уговорница у реализацији заједничке изградње стамбено-пословног објекта у улици ...број .... Овим уговором предвиђено је да тужилац и Б.Б. финансирају изградњу предметног објекта с обзиром на чињеницу да је инвеститор В.В. на основу свог улога у заједнички инвестициони посао унела своју непокретну имовину, те да ће по основу тог улога у изградњи остварити право својине на две стамбене јединице и два гаражна места у новосаграђеном објекту. Уговором о физичкој деоби, који је закључен између инвеститора дана 27.03.2012. године и који је оверен пред Првим основним судом у Београду, утврђена је својина на припадајућим деловима новоизграђеног објекта и на тај начин В.В. на име њене партиципације у инвестицији припадају у својину две стамбене јединице и два гаражна места. Стога су нетачни наводи да су два инвеститора, овде тужилац и Б.Б. , без накнаде пренели у својину непокретности трећем инвеститору, јер В.В. има идентичан статус инвеститора према правноснажном одобрењу за изградњу, при чему је она управо она сама финансирала изградњу два стана и два гаражна места која су јој припала у новоизграђеном објекту. Сматра да се у конкретном случају не може применити одредба члана 4. став 3. тачка 6. Закона о порезу на додату вредност, јер се не ради о испоруци добара произведених или састављених по налогу наручиоца, од материјала испоручиоца, нити се може применити одредба члана 4. став 4. тачка 2. истог закона, на који се позивају порески органи. Напомиње да тужилац А.А. и Б.Б. нису два инвеститора који врше изградњу делова објекта без накнаде трећем инвеститору, већ је сваки од три инвеститора финансира изградњу дела објекта који му је деобом припао у својину, те међу инвеститорима нема испоруке грађевинског објекта, тако да у предметној пореској ствари уопште нема промета који је опорезив у смислу Закона о порезу на додату вредност. Са наведених разлога сматра да је и неспорно да тужилац има остварено право на повраћај плаћеног ПДВ-а за све инпуте и фази изградње предметног објекта. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног ршења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је премет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост

оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произилази да је код тужиоца, као пореског обвезника, извршена теренска контрола у поновном поступку обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за период од 01.01. до 31.01.2012. године, о чему је сачињени записник о извршеној теренској контроли број 47-00056/2012-0022-052 од 20.01.2016. године на који су уложене примедбе, а које је првостепени орган након што их је размотрио, у образложењу ожалбеног решења оценио неоснованима. Наиме, у другом поновном поступку контроле правилности обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност у пореском периоду од 01.01. до 31.01.2012. године, утврђено је да су три инвеститора А.А. , овде тужилац, В.В. и Б.Б., сви из ..., дана 13.08.2008. године закључили Уговор о регулисању међусобних правно финансијских односа, којим су конкретизоване обавезе страна уговорница у вези са заједничком изградњом стамбено пословног објекта у улици ...број ..., те да су се тим уговором споразумели да ће суинветитори А.А. и Б.Б. финансирати изградњу објекта, а да ће суинвеститор В.В. по основу улога у заједнички инвестициони посао унети своју непокретну имовину и на тај начин остварити право својине на две стамбене јединице и два гаражна места у новосаграђеном објекту. Такође, утврђено је да су суинвеститори А.А. и Б.Б. , закључили посебан Уговор о регулисању међусобних односа насталих при заједничкој изградњи којом се обавезују да финансирају цео објекат са по пола удела, а да трећем инвеститору предају без накнаде два стана дефинисане структуре и два гаражна места. Надаље**,** Уговором о физичкој деоби, са анексима уговора, који је закључен између сва три инвеститора дана 27.03.2012. године, уговорне стране су се споразумеле да оба инвеститрора, Б.Б. и А.А., инвеститору В.В. , на име њеног улога у заједнички објекат пренесу право својине на два стана и два гаражна места у новоизграђеном објекту, при чему је увидом у записник о примопредаји станова и гаража утврђено је да је дана 07.05.2012. године В.В. у свој посед стана површине 52,77 м2 и гаражног места површине 12 м2, укупно 64,77 м2, те да је тужилац А.А. дужан да јој исте преда без накнаде. Такође, из расположиве документације утврђено је да је тужилац са другим инвеститором приликом изградње објекта целокупне квадратуре користио претходни порез на додату вредност исказан у рачунима добављача за извршене услуге и испоручени материјал, у коју квадратуру улазе и квадрати који су припали трећем инвеститору, В.В., на који начин су умањивали своју пореску обавезу. Имајући у виду наведено, по оцени туженог органа, првостепени орган правилно и законито поступио када је утврдио да је тужилац био у обавези да приликом предаје стана и гараже трећем инвеститору обрачуна ПДВ по стопи од 18% на основицу коју чини цена коштања градње, а сагласно одредби члана 4. став 4. тачка 2., у вези члана 18. став 1. и 2. Закона о порезу на додату вредност, а на цену коштања обе непокретности у износу од 3.173.929,29 динара, на који износ обавеза пореза на додату вредност износи 668.507,27 динара, а која обавеза, није исказана у пореској пријави поднетој од стране тужиоца.

Наиме, према одредби члана 4. став 4. тачка 2. Закона о порезу на додату вредност (“Службени гласник РС” број 84/04...83/15), са прометом добара уз накнаду изједначава се, између осталог, сваки други промет добара без накнаде, док је према

одредби члана 18. истог закона прописано да се основицом код промета добара без накнаде сматра набавна цена, односно цена коштања тих или сличних добара у моменту промета (став 1.), а основицом код промета услуга без накнаде сматра цена коштања тих или сличних услуга, у моменту промета (став 2.).

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране одредбе закона, правилно је по оцени Управног суда, тужени орган, у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност и законитост оспореног решења, одбио жалбу тужиоца као неосновану, правилно налазећи да је првостепени орган тужиоцу правилно обрачунао обавезу пореза на додату вредност. Овог стога што, како то правилно закључује тужени орган, у конкретном случају се ради о ситуацији када два од три инвеститора финансирају изгрању делова објекта без накнаде трећем лицу, којом приликом настаје промет добара који је опорезив сходно цитираним одредбама закона. Ово тим пре што је тужилац, са другим инвеститором, Б.Б., приликом изградње целокупне квадратуре користио претходни порез на додату вредност исказан у рачунима добављача за извршене услуге и испоручени материјал, у коју квадратуру улазе и квадрати који припадају и трећем инвеститору, В.В. , на који начин је и умањена њихова пореска обавеза.

Наиме, по оцени суда, до опорезивог промета не би дошло, у ситуацији да је и трећи инвеститор В.В. такође финансирала изградњу зграде односно, те као финансијер искористила претходни ПДВ по рачунима добављача робе и услуга за изградњу зграде за део који је њој, као суинвеститору, припао. Стога су неосновани и наводи тужбе тужиоца којима се указује да у конкретном случају није било промета добара, односно да је трећем инвеститору без накнаде пренета у својину непокретност будући да В.В, има идентичан статус као и друга два инвеститора, а према правноснажном решењу за одобрење за изградњу.

Имајући у виду наведено, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.11.2018. године 21 У 10913/16

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ